

Výroční zpráva
Ministerstva zdravotnictví
o činnosti v oblasti poskytování informací
ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb.,
o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,
za rok 2023

Ministerstvo zdravotnictví je ústředním orgánem státní správy na úseku zdravotní péče a ochrany veřejného zdraví. Je také ústředním orgánem státní správy pro zdravotní péči a ochranu veřejného zdraví, zdravotnickou vědeckovýzkumnou činnost, zacházení s návykovými látkami, přípravky, prekursory a pomocnými látkami. Dále pro vyhledávání, ochranu a využívání přírodních léčivých zdrojů, přírodních léčebných lázní a zdrojů přírodních minerálních vod.

Ve smyslu ustanovení § 2 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) je vůči veřejnosti povinným subjektem.

V souladu s § 18 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím tímto Ministerstvo zdravotnictví zveřejňuje výroční zprávu za rok 2023 o své činnosti v oblasti poskytování informací.

1. Počet podaných žádostí o informace, odložené žádosti a vydaná rozhodnutí

Celkový počet podaných žádostí o informace v roce 2023 byl **376**.
Žádosti byly ze strany povinného subjektu vyřízeny následovně:

▪ Počet žádostí vyřízených poskytnutím informací	300
▪ Počet odložených žádostí o informace	36
▪ Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti v plném rozsahu Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti v části (tzn. v části informace byla vyřízena poskytnutím informace)	21 17
▪ Počet žádostí, u kterých nebylo žadatelem reflektováno na výzvu k doplnění či úhradě	18
▪ Počet žádostí, které byly vzaty žadatelem zpět	1

2. Počet odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti:

Celkový počet odvolání proti rozhodnutí MZ v roce 2023 bylo **17**, vyřízených následovně:

- K novému projednání vráceno 7
- Rozklad zamítnut 6
- Přikázáno poskytnout informace 1
- Řízení zastaveno 1
- Dosud řízení neukončeno 2

3. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení:

- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. března 2023, č. j. 6 A 51/2022-79 (příloha č. 1)
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. dubna 2023, č. j. 10 A 125/2020- 87 (příloha č. 2)
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. ledna 2023, sp. zn. 1 As 204/2022 (příloha č. 3)
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. března 2023, č. j. 8 A 28/2022- 42 (příloha č. 4)
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. května 2023, sp. zn. 2 As 238/2022 - 37 (příloha č. 5)
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. července 2023, č. j. 6 A 117/2021- 26 (příloha č. 6)
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. srpna 2023, č. j. 11 A 204/2021- 28 (příloha č. 7)
- Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. října 2023, č. j. 12 C 105/2022 – 327 (příloha č. 8)

Opisy podstatných částí rozsudků – **viz přílohy 1 – 8 Výroční zprávy**

4. Výčet poskytnutých výhradních licencí včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence: 0

5. Počet stížností podaných podle ustanovení § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody podání stížností a stručný popis způsobu vyřízení stížností:

Celkem bylo podáno **15** stížností.

Níže přikládáme bližší informace k typu stížností a jejich vyřízení:

- Stížnost na postup 15
 - ve 2 případech žádost vyřízena v rámci autoremedury vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti;
 - v 7 případech žádost vyřízena v rámci autoremedury poskytnutím vyžádané informace;
 - ve 3 případech nadřízený orgán potvrdil postup MZ;
 - v 1 případě byla stížnost posouzena jako nedůvodná;
 - ve 2 případech není dosud řízení ukončeno.

6. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

V roce 2023 bylo v souladu s § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím **přistoupeno k předepsání úhrady** celkem u **5** žádostí, pouze v 1 případě byla požadovaná částka uhrazena (celková výše úhrady 33 250,- Kč).

V Praze dne 23. února 2024
Č.j. MZDR 2767/2024-2/MIN/KAN

Mgr. Daniela Kobilková, v.r.
ředitelka Odboru kanceláře ministra

Přílohy (8) – dle textu

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. března 2023, č. j. 6 A 51/2022-79

Rozsudkem soud řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádostí žalobce pana XY o poskytnutí informací ze dne 17. ledna 2022 zastavil, a další žalobu na ochranu proti nečinnosti Ministerstva zdravotnictví (dále jen „MZ“) při vyřizování žádosti žalobce ze dne 21. března 2020 o poskytnutí informací, v části k otázce č. 2, zamítl.

Šlo tedy o 2 nečinnostní žaloby projednávané v jednom společném soudním řízení na základě formálně jedné společné žaloby.

V souvislosti s nečinností při vyřizování žádosti o informace ze dne 17. 1. 2022 žalobce požadoval, aby soud MZ uložil vydat informace, které požadoval pod bodem č. 3 a 4 v žádosti ze dne 17. 1. 2022, tj. zda byla či nebyla novela ust. § 1 zákona o návykových látkách ve věci oznámení zákona o návykových látkách Evropské komise zákonem č. 273/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 167/1998 Sb., o návykových látkách

a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, notifikována u Evropské komise a pokud ano, zda bylo oznámeno i původní znění § 1 zákona o návykových látkách; a zda byla či nebyla novela ust. § 2 zákona o návykových látkách ve věci navýšení limitu THC v konopí z 0,3 na 1 % THC a § 8 a 24 zákona o návykových látkách ve věci povolení k nakládání s konopím zákonem

č. 366/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech) a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, notifikována u Evropské komise a pokud ano, zda bylo oznámeno i původní znění zákona o návykových látkách přijaté před vstupem do Evropské unie a po novelách zákonem č. 141/2009 Sb. a zákonem č. 50/2013 Sb.

Výrokem I. rozsudku městský soud řízení podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. v rozsahu tvrzené nečinnosti ve vztahu k žádosti o poskytnutí informací ze dne 17. ledna 2022 zastavil, neboť žalobce vzal v tomto rozsahu částečně žalobu v průběhu řízení zpět.

V souvislosti s nečinností při vyřizování žádosti o informace ze dne 21. 3. 2020 žalobce požadoval, aby soud MZ uložil vydat informaci k otázce č. 2 žádosti ze dne 21. 3. 2020: „Zašlete odkazy na vědecké zprávy a tu pasáž důvodové zprávy k přijetí ZoNL, kde je uvedeno, že konopí s obsahem nad 0,3 % THC je ohrožením veřejného zdraví. Pokud žádný důkaz a důvod nemáte, toto stanovení limitu vysvětlíte, protože EU stanovením limitu 0,2 % THC v konopí rovněž neumí doložit a zdůvodnit.“, případně, aby soud výrok rozsudku dle zásady soud zná právo formuloval tak, že MZ uložil povinnost vydat žalobci informaci žádanou v žádosti ze dne 21. 3. 2020 týkající se

doložení vědeckých důkazů o škodlivosti či nebezpečnosti konopí s nadlimitním obsahem THC pro ohrožení veřejného zdraví. V žalobě uvedl, že MZ na žalobcovu žádost ze dne 21. 3. 2020 odpověděl dne 4. 10. 2021, proti odpovědi podal žalobce stížnost a až po opatření proti nečinnosti vydaném Úřadem pro ochranu osobních údajů dne 22. 12. 2021 bylo žalobci doručeno rozhodnutí ministra zdravotnictví o stížnosti. Toto je datováno 9. 12. 2021, žalobci bylo doručeno dne 9. 1. 2022, a žalobce jej napadl stížností ze dne 17. 1. 2022, avšak MZ o stížnosti dosud nerozhodlo.

Soud nejdříve zkoumal, zda žalobce vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti a konstatoval, že ano (bod 28-30 rozsudku). Následně se soud věnoval právnímu základu k posouzení žaloby, smyslu a účelu zákona č. 106/1999 Sb., rekapitulaci obsahu žádosti a obsahu odpovědi MZ.

Žalobce požadoval, lapidárně řečeno, buď (A) vědecké zprávy prokazující, že obsah nad limit 0,3 % THC je ohrožením veřejného zdraví, nebo (B) vysvětlení stanovení limitu 0,3 % THC.

Městský soud konstatoval, že MZ ve své odpovědi odkaz na vědecké zprávy a důvodovou zprávu k zákonu o návykových látkách nezaslalo. Z jeho odpovědi lze dovodit, že konkrétními vědeckými zprávami a příslušnou důvodovou zprávou nedisponuje. Městský soud v Praze k tomu doplnil, že žalobce ani netvrdí opak; nadto platná legislativa žalovanému neukládá povinnost takovými dokumenty disponovat.

MZ přistoupilo k alternativní odpovědi (B). Vysvětlilo stanovení limitu 0,3 % THC tak, že sdělilo, že dle jeho názoru plyne z komentáře k Úmluvě OSN, kde je uvedeno, že pěstování rostlin konopí pro vlákna a semena k technickým, průmyslovým a zahradnickým účelům není z pohledu veřejného zdraví nerizikové, neboť i ve stoncích se nachází určité množství THC, a dále sdělilo, že stanovení limitu je podloženo administrativním rozhodnutím zavedeným do legislativy na základě přípravy legislativy Evropské unie. MZ tak dle přesvědčení Městského soudu poskytlo žalobci dostatečné vysvětlení dané problematiky v souladu s obsahem otázky č. 2 žádosti.

Městský soud považoval za vhodné poznamenat, že zákon o svobodném přístupu k informacím je koncipován tak, aby postup podle něj byl pro povinný orgán co nejméně zformalizován (z důvodu co nejmenší zátěže). Podle názoru soudu lze tento princip do jisté míry zohlednit i při hodnocení rozsahu odpovědi na žádost o informace, a lze akceptovat jistou míru úspornosti odůvodnění takového rozhodnutí. **Právo na informace neslouží k tomu, aby byl povinný subjekt nucen k bezúčelnému cizelování odpovědí na žádosti o informace, tak, aby jeho odpovědi zrcadlově odpovídaly žádosti, ale účelem tohoto práva je co možná nejširší a neformální poskytování informací. To bylo v daném případě naplněno.**

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. dubna 2023, č. j. 10 A 125/2020- 87

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. dubna 2023, č. j. 10 A 125/2020- 87, ve věci žalobce pana XY, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 15. září 2020, č. j. MZDR 38623/2020-3/PRO, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím byl **zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví** (dále jen „MZ“) ze dne 14. srpna 2020, č. j. MZDR 30354/2020-6/MIN/KAN, kterým byla částečně odmítnuta jeho žádost o poskytnutí:

- 1) smluv k nákupu testů používaných k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby, které uzavřelo MZ,
- 2) certifikátu výrobku (testu) pořízeného MZ, prokazujícího možnost používání tohoto testu na území Evropské unie případně České republiky, a to k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby, v rozsahu označení a podpisu osob, které vystavily jednotlivé certifikáty, jelikož se jedná o osobní údaje ve smyslu čl. 6 GDPR a jejich poskytnutí žalobci by bylo v rozporu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.

Soud nejprve uvedl, že jméno a příjmení fyzické osoby je osobním údajem, stejně také je osobním údajem podpis fyzické osoby. MZ i ministr dospěli závěru, že jméno, příjmení a podpis osob, které vystavily předmětné listiny, nemohou žalobci poskytnout, neboť k poskytnutí těchto osobních údajů neměli k dispozici od těchto osob souhlas s jejich poskytnutím a neshledali naplnění ani žádné jiné podmínky uvedené v čl. 6 odst. 1 GDPR. Tento závěr je však podle soudu předčasný.

Městský soud s odkazem na judikaturu NSS uvedl, že osoby, které mohou být poskytnutím informace dotčeny (v tomto případě osoby, které podepsaly smlouvy a vystavily certifikáty), mají právo se k poskytnutí svých osobních údajů vyjádřit a jsou v postavení tzv. dotčených osob. S ohledem na subsidiární použitelnost správního řádu dle § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, mohou být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v rozkladovém řízení.

Soud shledal, že MZ před vydáním prvostupňového rozhodnutí s osobami, jejichž osobní údaje odmítl žalobci poskytnout, nejednal, natož aby jim přiznal postavení účastníků řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu. Dopustil se tak procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Ministr zdravotnictví tuto vadu v řízení o rozkladu nenapravit, stejnou vadou je tak zatíženo také napadené rozhodnutí.

Z logiky věci je přítom právě osoba, o jejíž osobní údaje se jedná, tím prvním, kdo může poskytnout souhlas, a tedy i právní titul pro další nakládání s těmito údaji. MZ i ministr nahrazovali dle soudu jejich postoj svými vlastními domněnkami. Závěr žalovaného je tak založen na nesprávně zjištěném skutkovém stavu.

Žalobce dále namítal, že MZ i ministr opomněli aplikovat nařízení č. 765/2008. Soud k tomu uvedl, že souhlasí s názorem MZ, že nařízení nebylo při vyřizování žádosti potřeba aplikovat. Nařízení upravuje pravidla pro provádění akreditace subjektů posuzování shody a pojednává o označování výrobků značkou CE. Žádným způsobem se nedotýká ochrany osobních údajů ani poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce dále namítal, že nebyl proveden test proporcionality a MZ ani ministr se nezabývali kolizí č. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Soud se s touto námitkou neztotožnil. Připomněl, že rozhodnutí orgánu 1. stupně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí skutečně neplyne, že by se touto otázkou MZ zabývalo, ministr však tuto vadu ve svém rozhodnutí napravil.

Žalobce dále uvedl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Soud ověřil, že jediným podkladem byly kromě podání žalobce pouze poskytnuté informace. Z takového stavu věci nebylo namístě, aby byl žalovaný vyzván k seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu. Jak správně uvedl žalovaný, takové seznamování s podkladem by zcela popřelo smysl právní úpravy práva na informace, neboť aplikace takového procesního postupu by znamenala, že by se žalobce s požadovanými informacemi mohl seznámit dříve, než by bylo žalovaným rozhodnuto, zda mu takové informace vůbec mohou být poskytnuty.

Soud rovněž souhlasí s MZ, že podkladem pro vydání rozhodnutí není návrh rozkladové komise.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. ledna 2023, sp. zn. 1 As 204/2022

Rozsudkem NSS ze dne 24. ledna 2023, sp. zn. 1 As 204/2022 byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatelky XY proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2022, č.j. A 137/2020–35.

V předmětné věci se jednalo o to, že Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „MZ“) odmítlo žádost stěžovatelky o poskytnutí informace podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. (tzv. „informačního zákona“) ve spojení s § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správním řádem (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka požadovala dokument č. 1 ze správního spisu vedeného MZ, konkrétně její žádost směřovala na *poskytnutí předmětné kopie dokumentu MZ*. MZ věc odmítlo s odůvodněním, že žádost kvalifikovalo jakožto žádost o nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí následně podala rozklad, který jí byl však MZ dne 15. 12. 2020 zamítnut.

Stěžovatelka se v této věci dále obrátila s žalobou na **Městský soud v Praze, který však shledal její žalobu jako nedůvodnou**, jelikož dovodil, že je možno úpravu nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu považovat za omezení přístupu k informacím podle § 2 odst. 3 informačního zákona. Posoudil, že v tomto smyslu lze uvažovat výjimku stanovenou správním řádem jakožto zvláštním zákonem. Současně Městský soud konstatoval, že je však nutné rozlišovat poskytování blíže neurčeného okruhu informací od poskytování konkrétních informací na základě žádosti dle informačního zákona, z čehož vyvodil, že vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka svou žádostí směřovala pouze k dokumentu označenému jen číslem jednacím za současné absence konkretizace obsahu informací, bylo nutno tuto žádost vyložit tak, že cílem žalobkyně bylo zjištění blíže neurčitého okruhu informací ze správního spisu.

V návaznosti na rozhodnutí Městského soudu v Praze **podala stěžovatelka kasační stížnost** z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Zde namítala nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení otázky okruhu požadovaných informací. Současně stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti jako neopodstatněnou, jelikož neshledal, že by rozhodnutí městského soudu trpělo v tomto směru vadami, jelikož byl řádně odůvodněn a bylo z něj zřejmé, na jakých úvahách založil své závěry.

Co se týče námitky nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení otázky okruhu požadovaných informací, pak NSS připomněl, že „...[p]ovinný subjekt poskytuje informace a že žadatel vymezuje svůj požadavek určením obsahu informace, nikoli identifikací záznamu, ve kterém jsou obsaženy (odkaz na konkrétní listinu)“. Konstatoval v této souvislosti, že žadatelka tento předpoklad formulací své žádosti nenaplnila, a vzhledem k tomu, že požadovala vydání listiny č. 1 ze správního spisu týkajícího se řízení, jehož sama nebyla účastnicí, aniž by uvedla, o jakou informaci žádá. NSS tak po hodnocení shrnul, že nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatelka požadovala konkrétní informaci, a přisvědčil tak městskému soudu a ministerstvu, že bylo nutno stěžovatelčino podání vyhodnotit jako žádost o nahlížení do spisu. NSS uzavřel, že tak nebylo možno takto formulované stěžovatelčině žádosti vyhovět a MZ tak postupovalo správně.

NSS neshledal stěžovatelčiny námitky jako důvodné a zamítl tak kasační stížnost jako nedůvodnou.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. března 2023, č. j. 8 A 28/2022- 42

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. března 2023, č. j. 8 A 28/2022- 42 byla zamítnuta žaloba pana XY proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 20. 1. 2022.

Žalobce ve své žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), požadoval po Ministerstvu zdravotnictví (dále jen „MZ“) informace související s pandemií Covid-19. MZ většinu informací žalobci poskytlo, spornou zůstala pouze žádost o „Posouzení Světové zdravotnické organizace ze dne 11. 3. 2020, na základě, něhož Světová zdravotnická organizace označila COVID-19 za pandemii“.

MZ část žádosti vyřídilo poskytnutím odkazů na tiskové zprávy dostupné na webových stránkách Světové zdravotnické organizace (dále jen „WHO“) a na jejím twitterovém účtu. Žalobce se však s takovým vyřízením nespokojil a podal proti němu stížnost, na jejímž základě MZ vydalo rozhodnutí o částečném odmítnutí informace, které bylo následně napadeno rozkladem, jenž byl zamítnut. Z dalších podání žalobce vyplynulo, že se konkrétně domáhal podkladů, které WHO vedly k prohlášení Covidu-19 za pandemii. MZ své rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace podle § 15 odst. 1 InfZ založilo na argumentaci, že požadované informace nemá k dispozici a současně nemá právní povinnost je v dispozici mít. MZ nad rámec svého rozhodnutí doplnilo, že mimořádná opatření ani pandemický zákon neměla základ v požadovaném posouzení WHO.

Soud předně konstatoval, v souladu s rozsudkem NSS č. j. 2 As 71/2007-56, že odmítnout poskytnutí informace lze nejen z důvodů právních, ale též z důvodů faktických. Typickým faktickým důvodem je právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Nicméně, i pokud povinný subjekt informací fakticky nedisponuje, ale má právní povinnost informaci mít, je jeho povinností si ji opatřit, je-li to možné. A obdobně, nemusí-li povinný subjekt informací disponovat, ale fakticky ji k dispozici má, je rovněž povinen ji žadateli poskytnout.

Městský soud dospěl k závěru, že z odůvodnění mimořádných opatření ani z důvodové zprávy k pandemickému zákonu nevyplývá, že by MZ disponovalo jakoukoliv podrobnější analýzou zpracovanou WHO. Tvzení žalobce, že MZ muselo vycházet z požadovaných informací, soud považuje za spekulativní a nepodložené. Rovněž soud zkoumal, zda MZ dostatečně ověřilo, že skutečně požadovanými informacemi nedisponuje. Dospěl k závěru, že MZ vyvinulo zcela dostatečné úsilí, jelikož pověřená úřední osoba záležitost konzultovala s ostatními odbory MZ, a to s Oborem mezinárodních věcí a EU a Odborem ochrany veřejného zdraví, které neměly k dispozici žádné další podklady.

Soud dále uvedl, že jelikož WHO i EU jsou samostatnými právními subjekty, jejichž činnost nemůže být přičítána členským státům, ani nelze předpokládat, že státy budou s WHO či EU informačně propojeny. Soud konstatoval, že požadované dokumenty měla zpracovat WHO jakožto mezinárodní organizace, nikoliv MZ, přičemž u orgánů ČR se obecně nelze domáhat poskytnutí informací o samostatných činnostech mezinárodních organizací či EU.

Soud žalobu zamítl s tím, že k povinnosti MZ si informace opatřit uvedl, že MZ nemá povinnost mít požadované informace k dispozici a nemůže podle soudu mít implicitně ani povinnost se je snažit pro žalobce získat.

Z InfZ neplyne povinnost povinných subjektů pro žadatele opatřovat informace, které samy v dispozici nemají a jež ani nemají povinnost mít.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. května 2023, sp. zn. 2 As 238/2022 - 37

Rozsudkem NSS ze dne 11. května 2023, sp. zn. 2 As 238/2022 - 37 byla zamítnuta kasační stížnost žalobce pana XY proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 25. 8. 2021, č.j. MZDR 30444/2021-3/PRO, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2022, č. j. 11 A 203/2021-44.

Žalobce požádal žalovaného, který je povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí informací v podobě:

a) všech informací o Národní strategii molekulárně-biologické surveillance SARS COV2 (COVID 19), tj. všech písemných dokumentů v této věci a dále informací o průběhu této činnosti od 1. 1. 2020 do 25. 5. 2021;

b) všech informací, jak byly využity vzorky onemocnění SARS COV2 (COVID 19), a to ke genotypizační klasifikaci, tj. všech písemných dokumentů v této věci a dále informací průběhu této činnosti od 1. 1. 2020 do 25. 5. 2021;

c) všech informací o důvodech genotypizační klasifikace vzorků SARS COV2 (COVID 19), tj. všech písemných dokumentů v této věci a dále informací o průběhu této činnosti od 1. 1. 2020 do 25. 5. 2021;

d) všech informací, jak bylo osobám podstupujícím PCR test sděleno to, že jejich vzorek bude využit ke genotypizačnímu zkoumání jejich genomu a DNA, tj. všech písemných dokumentů v této věci a dále informací o průběhu této činnosti od 1. 1. 2020 do 25. 5. 2021;

e) všech informací o tom, kolik osob podstupujících PCR test podepsalo informovaný souhlas s využitím jejich genetického materiálu ke zkoumání jejich genomu a dále DNA, tj. všech písemných dokumentů v této věci a dále informací o průběhu této činnosti od 1. 1. 2020 do 25. 5. 2021.

Žalovaný žalobci přípisem ze dne 9. 6. 2021 poskytl kopii dokumentu Národní strategie molekulárně-biologické surveillance (dále jen „národní strategie“). V reakci na žalobcovu stížnost žalovaný částečně odmítl žádost o informace s odůvodněním, že zbývající požadované informace nemá a ani není povinen je mít. Žalobcův rozklad zamítl ministr zdravotnictví rozhodnutím.

Žalobce se proti rozhodnutí ministra zdravotnictví bránil u **Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl**. Městský soud se neztotožnil s tvrzením, že žalovaný žalobci bez odůvodnění neposkytl národní strategii, neboť poskytnutý dokument tohoto názvu neobsahuje náležitosti dokumentu zpracovaného postupem podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě (dále jen „zákon o archivnictví“),

a spisového řádu žalovaného. Soud uvedl, že v řízení jde o přezkum rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací, nikoli o způsob, jakým žalovaný poskytl část informací. Nadto by dostačovalo, pokud by žalovaný požadovanou informaci poskytl odkazem na své internetové stránky, kde je zveřejněná. Městský soud dále uvedl, že má-li povinný subjekt za to, že požadované informace nemá, netíží jej důkazní břemeno tuto skutečnost prokázat. Musí však vyvinout jistou míru úsilí, aby informace našel, případně si ověřil, že je opravdu nemá. Takovou snahu žalovaný prokázal. Žalobce nepředložil relevantní argumenty ve prospěch tvrzení, že žalovaný požadovanými informacemi skutečně disponuje.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) **podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost** z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost rozsudku spatřuje v chybném výkladu zásad činnosti správních orgánů podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

NSS uvedl, že kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná. Stěžovatel především považoval poskytnutou informaci za „evidentně nepravdivou“. S ohledem na chybějící právní úpravu náležitostí poskytovaných informací v zákoně o svobodném přístupu k informacím i ve správním řádu dovozuje povinnost soudu tuto mezeru vyplnit analogií. Neuvedl však žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě dospěl k závěru o evidentní nepravdivosti informace nebo alespoň k důvodným pochybnostem o její pravdivosti.

NSS nicméně obiter dictum považuje za vhodné upozornit na to, že rozšířený senát dovedl možnost bránit se proti úkonu spočívajícímu v poskytnutí informace žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (rozsudek ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS). Na jeho závěry navázal rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2021, č. j. 4 As 253/2021-20, v němž soud uvažoval mj. o možnosti obrany proti poskytnutí nepravdivé informace cestou zásahové žaloby.

Rovněž nad rámec předmětu řízení (jímž je přezkum rozhodnutí o částečném odmítnutí informace) NSS uvedl, že ke splnění povinnosti poskytnout informaci podle § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím postačovalo žalovanému odkázat stěžovatele na internetovou stránku, kde se již zveřejněná informace nachází. V tomto případě tedy zákon klade jen minimální požadavky na formu poskytnuté informace. Žalovaný stěžovateli poslal nad rámec svých povinností celý dokument, což mu nemůže jít k tíži. Jak uvedl již městský soud, s jehož názorem se NSS ztotožňuje, námitka týkající se chybějících náležitostí poskytnutého dokumentu není důvodná. Navíc není zřejmé, jak by se absence některých formálních náležitostí dokumentu (jako je např. chybějící identifikátor nebo datum schválení) mohla dotknout stěžovatelových veřejných subjektivních práv. Chybějící náležitosti nemohly mít za následek nepravdivě poskytnutou informaci ani odůvodnit pochybnosti o její pravdivosti a úplnosti.

S ohledem na shora uvedené NSS nepřisvědčil ani kasační námitce, podle níž městský soud „byl povinen provést otočení důkazního břemene ze stěžovatele na žalovaného, a to v důsledku poskytnutí nepravdivé informace žalovaným stěžovateli“ v souvislosti s poskytnutím národní strategie.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. července 2023, č. j. 6 A 117/2021-26

Rozsudkem byla žaloba ve věci žalobce pana XY zamítnuta. Žaloba mířila proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 27. 9. 2021, č.j. MZDR 33808/2021-3/PRO, kterým ministr zdravotnictví zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 8. 2021, č.j. MZDR 24620/2017- 11/PRO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žádost žalobce o informace v části, v níž byly požadovány stejnopisy dopisu ředitele BIS pana XXX ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a dopisu ředitele ÚZIS pana XXX ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004 podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) odmítnuta a ve zbývající části byla žádost podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím rovněž odmítnuta.

Dle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.

Při hodnocení sporné otázky, zda žalovanému svědčí povinnost poskytnout žalobci jím požadované informace, lze uvést, že zákonodárce při přijímání zákona o svobodném přístupu k informacím vycházel z principu otevřenosti veřejné správy a rozsah informací, které mají příslušné subjekty povinnost poskytovat, koncipoval velice široce. Jak uvádí důvodová zpráva k citovanému zákonu, povinné subjekty jsou zavázány: „Především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné [...] Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osoby. Výjimkou z tohoto pravidla budou informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.“ Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvodem neposkytnutí informace je skutečně rovněž situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č.j. 2 As 71/2007-56).

V projednávaném případě žalovaný odmítl poskytnout zápis o poradě ze dne 23. 9. 2009, protože jej nebyl schopen dohledat a dospěl k závěru, že jím ani nikdy nedisponoval. Dle žalovaného není zřejmé, že by se v zápisu zaznamenané jednání vůbec stalo a není možné jednoznačně uzavřít, zda má žalovaný povinnost požadovaný dokument evidovat. Ministr přisvědčil postupu žalovaného s tím, že protože nelze zápis o poradě ze dne 23. 9. 2009 dohledat ve spisové službě, nelze je ani poskytnout. Soud v tomto ohledu poukazuje, na již shora uvedené s tím, že se ztotožňuje s postojem správních orgánů, že je dána faktická překážka poskytnutí informací, což žalovaný i ministr řádně odůvodnili. Zároveň ministr reagoval logicky a adekvátně co do rozsahu na rozkladové námítky žalobce, který argumentoval, že absence povinných znaků dokumentu a podpisu není překážkou splnění informační povinnosti a že existence dokumentu byla potvrzena obsahem jiného dokumentu. Žalovaný respektoval i závazný právní názor soudu, když popsal, že není schopen jednoznačně rozřešit, zda je povinen požadovaný dokument evidovat, protože neví, zda se jedná o autentický dokument a ve své interní evidenci jej nevede. Takové odůvodnění soud považuje za zcela logické.

Podle § 7 informačního zákona platí, že je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Právním předpisem, na který uvedené ustanovení v poznámce pod čarou odkazuje, je zákon o ochraně utajovaných informací. Podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) je utajovanou informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyžádání nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139 téhož zákona). Definici zájmu České republiky obsahuje § 2 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací.

Subjektu, který není původcem utajované informace, nepřísluší jakkoli posuzovat její obsah (resp. stupeň utajení) a následně rozhodovat, zda s ní lze žadatele seznámit. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě dle § 22 odst. 2 tohoto zákona stupeň utajení změnil či zrušil (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č.j. 3 As 188/2014–38). Je tedy výlučně na uvážení a odpovědnosti původce dané informace, zda informace, na kterou při jejím vzniku vyznačil příslušný stupeň utajení, zůstane utajovaná a jak dlouhou dobu si tuto vlastnost udrží. V projednávaném případě žádal žalobce o poskytnutí informací, a to dopisu ředitele BIS Jaroslava Jíry ministru zdravotnictví ze dne 25. 2. 1997 a dopisu ředitele ÚZSI Karla Randáka ministryni zdravotnictví ze dne 5. 8. 2004, jejichž původcem byly bezpečnostní složky, nikoliv žalovaný. Nebylo tedy na žalovaném, aby posuzoval, zda informace je informací utajovanou a případně v jakém stupni. Žalovaný proto dle

názoru soudu postupoval správně, když neposkytl žalobci dokumenty, o kterých se dozvěděl, že podléhají utajení.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal důvodným žádný z předestřených žalobních bodů, ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. srpna 2023, č. j. 11 A 204/2021- 28

Rozsudkem soud zamítl žalobu pana XY proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 4. 10. 2021, č.j. MZDR 35688/2021-3/PRO. Uvedeným rozhodnutím ministr zdravotnictví zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí MZ-PRO ze dne 7. 9. 2021, č.j. MZDR 23843/2019-13/PRO, kterým byla odmítnuta žádost o informace týkající se veškeré komunikace mezi žalovaným a Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě ve věci žalobcovy žádosti o informace ze dne 8. 5. 2018.

Soud předně zkoumal, zda je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce, a dospěl k závěru, že nikoliv.

Současně soud poznamenal, že tento případ byl atypický, neboť rozsudkem zdejšího soudu č.j. 9 A 89/2019-32 bylo žalovanému přikázáno, aby o žádosti žalobce rozhodl, neboť zdejší soud založil své rozhodnutí na emailu ze dne 13.5.2019. Žalovaný tak musel znovu rozhodnout (částečně odmítnout žádost) nebo informace poskytnout (ty však ale neměl). Soud aproboval rovněž skutečnost, že žalovaný, jsa vázán předchozím rozhodnutím soudu, nemohl než rozhodnout tak, jak rozhodl (výrok, resp. jeho nezvyklá formulace). Důvody odmítnutí byly v dané době tzv. faktické důvody, tj. neexistující další informace, které by se týkaly předmětu žádosti, a to ani onen email.

Soud konečně také vysvětlil, proč není důvodná námitka žalobce, že žalovaný nerespektoval právní názor soudu. Nota bene, když žalovaný podrobně vysvětlil, proč se výše citovaný email nevztahuje do okruhu požadovaných informací a když navíc žalovaný obsah emailu de facto poskytl.

Soud přitakal žalovanému, že obsah emailové zprávy se skutečně žádosti žalobce netýká.

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. října 2023, č. j. 12 C 105/2022 – 327

Rozsudkem byla zamítnuta žaloba o zaplacení 58 125 Kč a o omluvu za průtahy při vyřizování žalobcovy žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce pan XY žádostí ze dne 29. března 2019 požadoval u Ministerstva zdravotnictví (dále také jako „žalovaný“) „*poskytnutí podnětu Ing. XX, bydliště XX, k provedení přezkumného řízení proti závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze ze dne 12. 5. 2008, zn. 1529/242/376/08/KO.*“

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. dubna 2019, č. j.: MZDR 14127/2019-3/MIN/KAN, byla žádost žalobce odmítnuta z důvodů toho, že na základě poskytnutých informací žalobcem nebylo možno dotčený subjekt ve spisové agendě ministerstva dohledat.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém bylo rozhodnutím ministra zdravotnictví ze dne 10. května 2019, č. j. MZDR 19188/2019-3/PRO, rozhodnuto tak, že se napadené rozhodnutí ruší a věc se vrací ministerstvu k novému projednání.

Dne 13. května 2019 obdržel žalobce požadovanou informaci, přičemž osobní údaje obsažené v podnětu byly bez dalšího anonymizovány.

Dne 28. května 2019 podal žalobce v zákonné lhůtě dle ustanovení § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Žalobce ve stížnosti uvádí, že žádost nebyla vyřízena v celém rozsahu.

Dále rozsudkem ze dne 18. června 2020, č.j. 10 A 100/2019-41, bylo ministerstvu uloženo o žádosti žalobce ze dne 29. března 2019 v části, v níž poskytovanou informaci dne 13. května 2019 anonymizoval, rozhodnout.

Nato žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 1. září 2021, č. j. MZDR 14127/2019-13/PRO (dále jako „Rozhodnutí 13“), kterým byla žádost žalobce částečně odmítnuta. Proti Rozhodnutí 13 podal žalobce dne 2. září 2021 rozklad, kde namítal, že „*ministerstvo znečitelnilo osobní údaje více osob, v odůvodnění se ovšem zabývá pouze odepřením osobních údajů jedné osoby.*“ O tomto rozkladu rozhodl ministr zdravotnictví rozhodnutím ze dne 27. září 2021, č. j. MZDR 33856/2021-3/PRO, kterým Rozhodnutí 13 zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání s tím, že poskytnutí údajů o autorovi hlukové studie a o advokátovi nemůže představovat zásah do jejich práva na soukromí. Dále ministr zdravotnictví žalovanému uložil anonymizovat jen ty údaje, kde je to nezbytné, a ve zbytku rozhodnout o částečném odmítnutí žádosti.

Přípisem ze dne 15. října 2021, č. j. MZDR 14127/2019-16/PRO, byly požadované informace poskytnuty, a rozhodnutím z téhož dne, č. j. MZDR 14127/2019-17/PRO, bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti v rozsahu osobních údajů

obsažených v požadovaném podnětu k provedení přezkumného řízení proti závaznému stanovisku

Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze ze dne 12. května 2008, zn. 1529/242/376/08/KO.

Obvodní soud pro Prahu 2 shledal, že celková délka řízení činila 2 roky a 7 měsíců. Velmi obecně vzato zákonná lhůta k poskytnutí informací byla překročena, nadto žalobce byl se všemi svými opravnými prostředky úspěšný. Celková délka řízení byla zapříčiněna nesprávným rozhodováním nebo absencí rozhodování státu. Z celkového pohledu tedy byl dán odpovědností titul ve smyslu § 13 zákona č. 82/1998 Sb.

Dále soud konstatoval, že uvedený nesprávný úřední postup nebyl způsobilý vyvolat na straně žalobce nemajetkovou újmu. Žalobce dne 29. března 2019 požádal o informace a požadovaný dokument obdržel již dne 13. května 2019, byť v anonymizované verzi. Žalobce měl informaci plně k dispozici, jediné, co bylo znečitelněno, byla adresa podatele, právní zastoupení a jméno osoby, která vydala hlukové posouzení a konečně razítko. Povaha začerněných informací je při nahlédnutí do dokumentu zřejmá. Žalobci tak nebylo záměrně skryto nic, co by mu náleželo. Vedení dalších sporů nemělo pro žalobce další význam. Žalobcova námitka, že mu bylo kvůli anonymizaci údajů znemožněno kontaktovat Ing. XX, je lichá. Adresa dotčené osoby byla žalobci dle formulace žádosti známa již v den jejího podání.

Z důvodů shora uvedených byla žaloba zamítnuta.

